Για ποίους λόγους, η Ελληνική Γλώσσα , πλησιάζει την τελειότητα

Του Γιάννη Π. Πλατάρου -Μαθηματικού

Άρθρο στο esos.gr Διατίθεται με όλα *τα σχόλια εδώ*

Σχολιασμένο το άρθρο στον ιστόχωρο- φόρουμ του κ. Νίκου Σαραντάκου, *εδώ*

Η φιλοδοξία του παρόντος άρθρου, είναι να συγκεντρώσει **περιεκτικά επιχειρήματα** για την Ελληνική Γλώσσα που πιστοποιούν την ανώτατη ποιότητά της. Να παραθέσει τις αποδείξεις, τα ισχυρά επιχειρήματατα, όπου υπάρχουν, αλλά και τα ασθενή και να καλύψει επαρκώς τον ισχυρισμό του τίτλου της, εκλαϊκευτικά- όχι απλουστευτικά- αλλά και γλαφυρά.

Η επικαιρότητα ενός τέτοιου άρθρου είναι διαρκής και θα φανεί και στο περιεχόμενό του, ειδικότερα.

Ξεκινάμε:

1. **Η Ελληνική Γλώσσα έχει απόλυτη συντακτική ευκαμψία-ελαστικότητα, μεγαλύτερη από κάθε άλλη Γλώσσα.**

Παράδειγμα και απόδειξη μαζί: Έστω η πρόταση : *«Χτες το βράδυ, ο Γιώργος, με την φίλη του, πήγε στον κινηματογράφο»* Αυτή η απλή κοινότυπη φράση έχει 6 συντακτικούς όρους: *«Χτες» (1), «το βράδυ» (2), «ο Γιώργος» (3), «με την φίλη του» (4) , «πήγε» (5), «στον κινηματογράφο» (6)* Σύμφωνα με την πολλαπλασιαστική αρχή της Συνδυαστικής, είναι σαν να έχουμε 6 άδεια κουτάκια στην σειρά, το ένα δίπλα από το άλλο, όπου για να συμπληρωθεί το πρώτο κουτάκι, θα διαλέξουμε έναν όρο από τους 6 της πρότασης (6 δυνητικοί τρόποι) για το δεύτερο 5 υπολειπόμενους τρόπους (αφού έχουμε διαλέξει ήδη τον έναν όρο) για το τρίτο κουτάκι 3 τρόπους, κ.ο.κ. για το τελευταίο κουτάκι με 1 τρόπο. Άρα: Αυτή η πρόταση δύναται να λεχθεί κατά 6Χ5Χ4Χ3Χ2Χ1=6! =720 τρόπους . Όλοι αυτοί οι τρόποι, **έχουν λεπτή νοηματική διαφορά απόχρωσης η οποία έγκειται στον επιτονισμό** που ομιλών θέλει να αποδώσει στον κάθε όρο για λόγους έμφασης.

Π.χ. *«Ο Γιώργος, με την φίλη του πήγε στον κινηματογράφο το βράδυ, χτες»* ή *«Στον κινηματογράφο χτες με την φίλη του ο Γιώργος πήγε»* κ.ο.κ.

Το παραπάνω, όπως γνωρίζετε, δεν μπορεί να επιτελεστεί από άλλες Γλώσσες. Ηθοποιοί και λογοτέχνες και συγγραφείς και γενικότερα όλοι όσοι χρησιμοποιούν τον λόγο, μέσα από αυτή την δυνατότητα, μπορούν να εκφρασθούν κατά τον δικό τους μοναδικό αλλά και καθολικώς κατανοητό τρόπο.

2. **Οι λέξεις της Ελληνικής διαβάζονται κατά μοναδικό τρόπο.**

Είναι γεγονός, ότι η ιστορική ορθογραφία της Ελληνικής είναι δύσκολη. Το αντίτιμο της δυσκολίας εισπράττεται από το ότι με την ιστορική ορθογραφία γίνεται αντιληπτό

και το ήμισυ τουλάχιστον της ετυμολογικής καταγωγής μιας λέξης, άρα και η σημασία της, χωρίς καταφυγή σε λεξικό, αυτομάτως. (Θα μιλήσουμε και παρακάτω γι αυτό) Η λέξη *«οικογένεια»* έχει μια παράξενη ανάγνωση καθώς οι=ει=η=ι=υι όμως άπαξ και μάθεις ότι αυτά έχουν ίδια προφορά, δεν πρόκειται να κάνεις ποτέ λάθος σε ανάγνωση μιας άγνωστης λέξης. Με λίγα λόγια, **«Τα Ελληνικά προφέρονται ακριβώς όπως γράφονται»** Δεν καταβάλλει κόπο και δεν σπαταλά μνήμη να θυμάται κάποιος και την προφορά ανά λέξη, όπου στα Αγγλικά λ.χ., είναι ένα μείζον εμπόδιο, αφού και τα λεξικά τους έχουν εκείνα τα περίεργα σύμβολα που αναφέρονται στην προφορά μιας λέξης. Ένας ανυποψίαστος παρατηρητής αυτού του φαινομένου, αποδίδει την ύπαρξη ξέχωρων συμβόλων προφοράς μιας λέξης στην διευκόλυνση προσβασιμότητας των ανθρώπων που την έχουν ως δεύτερη Γλώσσα. Όμως τα σύμβολα προφοράς υπάρχουν και στα Άγγλικο-Αγγλικά λεξικά και όχι μόνο στα λ.χ. Άγγλικο-σανσκριτικά κτλ. λεξικά. Εν τούτοις, έχουμε και κάποιες εξαιρέσεις στα Ελληνικά ελάχιστες, **ίσα που να επιβεβαιώνουν τον κανόνα!**

Π.χ. το *«Σαν πας στην Καλαμάτα»* προφέρεται *«Σαμπάς στη Γκαλαμάτα», «όλοι στη μπλατεία», «δε μπληρώνω», «κρέμαστο στο ντοίχο»* Αλλά και με τα «ν» να προφερθεί, είναι απολύτως δεκτό και κατανοητό, ακόμα και χωρίς ερωτήσεις του τύπου *«από που είσαι εσύ παιδί μου;»* Ακολουθεί το *«άγχος»* που προφέρεται ως *«άνχος»* , το *«σμήνος»* που προφέρεται ως *«ζμήνος»* , το *«έγγραφο»* που προφέρεται ως *«έν-γραφο»* (ελάχιστοι το προφέρουν σωστά, δείχνοντας να αγνοούν την απλή ετυμολογία του), *«συγχαρητήρια »-«συν-χαρητήρια»* και …κάπου εδώ τελειώνουν τα παραδείγματα, τα ελάχιστα που υπάρχουν.

3. **Η Ελληνική Γλώσσα δεν είναι απλώς σημειολογική· είναι εννοιολογική.**

«Σημαίνον» είναι η λέξη με τα γράμματά της, η εικόνα της είτε ο ήχος της. «Σημαινόμενον» η έννοια της και τα συναισθήματα που προκαλεί στον αναγνώστη είτε ακροατή. Αν ανάμεσα σε σημαίνον και σημαινόμενον είχαμε ύπαρξη μαθηματικής αντιστοιχίας που λέγεται «απεικόνιση» (συνάρτηση) «ένα προς ένα» όπου ένα σημαίνον θα είχε μοναδικό σημαινόμενον και αντιστρόφως ένα σημαινόμενον, μοναδικό σημαίνον, τότε πραγματικά (να μην το αναλύσω) θα είχαμε κατασκευάσει τέλειες μηχανές μετάφρασης, αιώνες πριν την έλευση των Η/Υ. Δυστυχώς ή ευτυχώς δεν ισχύει κάτι τέτοιο. Η δομή των Γλωσσών, είναι πολύ πιο πολύπλοκη και την μελετά ανάμεσα σε πολλές προσεγγίσεις και η **Μαθηματική Γλωσσολογία,** με μεθόδους της **«Θεωρίας Κατηγοριών»** Ειδικά η Ελληνική, έχει μια συνιστώσα μοναδική, που έγκειται στο **πλησίασμα της απόστασης** μεταξύ σημαίνοντος και σημαινομένου, πράγμα που δεν παρατηρείται σε άλλες Γλώσσες. Τα παραδείγματα που ακολουθούν είναι πλήρως αποκαλυπτικά για το τι εννοούμε:

Βοηθός =αυτός που τρέχει σε μια φωνή (Βοή +θέω)

αέναος = ο για πάντα ρέων [αεί + ρέω (νάω)]

Αλήθεια =η αξέχαστη κατάσταση (α στερητικό +λήθη) Ετυμολογία, υπερτερούσα πάσης άλλης φιλοσοφικής προσέγγισης, αφού « το ψέμα έχει κοντά ποδάρια»

Ωραίος =ο στην ώρα του, ο ώριμος, ο επειδή είναι στην ώρα του, είναι ωραίος. Άσχημο (α+σχήμα) το μη έχων σχήμα, όπου «σχήμα» πρέπει -αναγκαστικά πλέον- να είναι κάτι έχον μια κάποια συμμετρία.

Η «Ελευθερία» σύμφωνα με μια εκδοχή προκύπτει «παρά τό ἐλεύθειν ὅπου ἐρᾶ τίς», δηλαδή «να πηγαίνει κάποιος εκεί όπου αγαπάει/επιθυμεί». Λυσιτελής =λύση + τέλος (σκοπός) αυτός που φθάνει έως τον σκοπό της λύσης

(ἐλεύθω= ἐρχομαι, πορεύομαι / ἐρῶ= αγαπώ -> ἔρως) «Ελευθερία» λοιπόν είναι, το να πράττεις σύμφωνα με ό,τι γεννά έρωτα στην ψυχή σου. [1] «Συγχωρώ» < σύν + χωρέω , δηλ. κάνω χώρο για να χωρέσουν κι άλλοι. «Με μεμψιμοιρώ» =μέμφομαι την μοίρα μου, κατηγορώ το μοιράδι που μου έδωσε η ζωή. «Μοχθηρός» από αυτόν που έχει μοχθήσει, έχει κακοπεράσει, έχει πονέσει. Σήμερα λέμε «Μην τον φοβάσαι τον πλούσιο· τον γιο της πλύστρας να φοβάσαι.» (Λένιν) αφού και ο «πόνος» είναι νοηματικά ο κόπος αλλά και ο ίδιος ο πόνος ετυμολογείται από την πενία, τον πένητα και το πένομαι. «Πολιτισμός» το παράγωγο της οργάνωσης της ζωής σε πόλεις, άρα το «χωριό» δεν μπορεί να έχει «πολιτισμό» και τα «αστεία» του χωριού, είναι «χωρατά» χοντροκομμένα όχι λεπτεπίλεπτα και καλλιεργημένα όπως της πόλεως , του άστεως εξ ου και το «αστείο».

Βλέπουμε λοιπόν στα παραπάνω λιγοστά παραδείγματα, το ιδεολογικό περιεχόμενο της Ελληνικής και την πλήρη μεστού νοήματος φόρτιση των λέξεων. Ποιός μπορεί να αλλάξει την σημασία των εννοιών όταν οι ίδιες οι έννοιες περιέχονται σχεδόν πρωτογενώς στις λέξεις τους; Πολύ μεγάλη όχληση έχουν οι παντός είδους εξουσίες και οι υποκριτικές «πολιτικές ορθότητες» για την ίδια την Ελληνική Γλώσσα. Οι «πολιτικές ορθότητες» αντί να αλλάζουν την ίδια την πολιτική, το περιεχόμενό της, την πρακτική της, την ίδια την πραγματικότητα, επιχειρούν επίπλαστους ευφημισμούς, **αλλάζοντας το σημαίνον, αφού δεν μπορούν να αλλάξουν το σημαινόμενο!** Πραγματικά πρόκειται περί «αστείου». Πρόσφατο είναι το παράδειγμα της επισήμανσης, δια σχετικής εγκυκλίου από την δικαστική εξουσία προς την εκτελεστική, να μην χρησιμ**ο**ποιείται μια **απολύτως δόκιμη λέξη** (ο *λαθρομετανάστης*) για να μην διεγείρει σε διάπραξη ρατσιστικών επεισοδίων βίας κτλ. . Είναι γνωστό ότι το επίρρημα *«λάθρα»* σημαίνει το «κρυφίως» εξ ού ο *«λάθρα βιώσας»,* ο βιώσας την ζωή του αποκρυπτόμενος από την κοινωνία· (αν και εννοιολογική παραποίηση της προστακτικής απόφανσης του Επίκουρου *«λάθε βιώσας»)* ο κρυφίως κυνηγών, *λαθροκυνηγός και λαθροθήρας* και αντιστοίχως *λαθραλιεύς·* ο κρυφίως άνευ εισιτηρίου επιβαίνων, *λαθρεπιβάτης·* ο κρυφίως και άνευ δασμών εμπορευόμενος, *λαθρέμπορος·* ο παρανόμως αναγιγνώσκων την εφημερίδα χωρίς να πληρώσει το αντίτιμό της, *λαθραναγνώστης·* ο παρανόμως ξυλεύων, *λαθροϋλοτόμος·* ο παρανόμως ανασκάπτων, *ραθρανασκαφεύς·* η λάθρα μοιχεία, *λαθρογαμία·* η λάθρα αφαίρεση, υπεξαίρεση, πράξη, *λαθροχειρία·* και άτομο που έχει μετακινηθεί σε χώρα στην οποία δεν είναι νόμιμος υπήκοος, χωρίς να έχει περάσει από τους ελέγχους που ορίζουν οι νόμοι της χώρας στην οποία μετακινήθηκε, ο παράτυπος μετανάστης, *λαθρομετανάστης.* [2]

4. **Η Ελληνική διαθέτει την περιβόητη «Μαθηματική δομή» στον τρόπο σύνθεσης λέξεων.**

Αναφερόμαστε στη ρήση του ιδρυτή της Microsoft Μπίλ Γκέϊτζ , ότι τάχα, «μόνο σ΄ αυτήν δεν υπάρχουν όρια». Και ότι οι γενιές των νέων υπολογιστών, θα βασιστούν σ΄ αυτήν, ότι γίνονται προσλήψεις σε όσους ξέρουν Αρχαία Ελληνικά κ.ο.κ. Ένας κυκεώνας φημών που αναπαράγονται από τα ΜΜΕ και τα ΜΚΔ . Το ότι τα σύμβολα-γράμματα του Ελληνικού Αλφαβήτου ήταν και αριθμοί, δεν λέει κάτι για την Μαθηματική δομή, **όπως πραγματικά εννοούμε την όποια μαθηματική δομή.** Το ότι το Ελληνικό αλφάβητο περιγράφει τα Μαθηματικά δεν σημαίνει ότι η Ελληνική Γλώσσα έχει και μαθηματική δομή. Περί αυτού πρόκειται. Ομοίως οι *«λεξάριθμοι»* όπου μια λέξη μεταφράζεται σε αριθμό και εκ του αριθμού βγαίνουν διάφορα συμπεράσματα, δεν έχει σχέση με μαθηματική δομή. Βεβαίως ο επινοητής των *«λεξαρίθμων»* πολύ καλός συμπατριώτη μου **Ελευθέριος Αργυρόπουλος**, επιμένει στα ευρήματά του και στην ερμηνεία τους [3] . Στον αντίποδα στέκεται ο **Νίκος Σαραντάκος** που αποδομεί τα όποια συμπεράσματα [4] και ως τρίτος πόλος η ρήση του **Μπιλ Γκέϊτζ.** Προσωπικώς πιστεύουμε, ότι όλοι έχουν κάποιο δίκιο σε κάποιο βαθμό αφού υπάρχουν υπερβολές και αντιφάσεις παντού. Τα συγκεκριμένα πρόσωπα, είναι εξαίρετοι και λίαν διακεκριμένοι στο είδος τους. Υπάρχουν και σκοτεινά ανεξερεύνητα σημεία. Προσωπικώς θεωρούμε, ότι η όποια «μαθηματική δομή» της Ελληνικής, **έγκειται στη σύνθεση και παραγωγή νέων λέξεων.** Παραθέτουμε παραδείγματα, γλαφυρά για τον αναγνώστη. Ξεκινάμε από παράδειγμα του Άγγλου. Είπαμε, ότι το γλωσσικό του σύστημα είναι ατελές, αφού προσφεύγει σε λεξικό και για το πώς προφέρεται η λέξη! Όταν παράγει νεολογισμούς ο Άγγλος, παίρνει δύο λέξεις Α και Β και τις συνενώνει σε μια σειρά ΑΒ (προσέξτε το αυτό!) πετώντας την κατάληξη της Α και το θέμα της Β. Πετώντας την κατάληξη της Α, δεν συμβαίνει κανένα κακό. Πετώντας όμως το θέμα της Β, χάνεται η ετυμολογική καταγωγή της λέξης! . Συγκεκριμένα: Υπάρχει ένας πρόσφατος νεολογισμός στα Αγγλικά, το *«phone snubbing*» Σημαίνει το σνομπάρισμα του συνομιλητή σου δια του «μπαχαλέματος» του κινητού τηλεφώνου, ενώπιόν του, σε δημόσιο χώρο συνάθροισης και αναψυχής. Λίαν διαδεδομένο παγκόσμιο φαινόμενο. Το *«σνομπάρειν δι΄ εξυπνοτηλεφώνου*.» Στους Άγγλους δεν άρεσε η περίφραση και είπαν να φτιάξουν νεολογισμό. Είπαν λοιπόν: *phone+snubbing = phubbing*. Τι θα κάνει ο Άγγλος αν δει αυτή την λέξη πρώτη φορά και εκ των συμφραζομένων δεν μπορεί να βγάλει συμπέρασμα; Θα πάει στο Λεξικό. Σε μια τέτοια περίπτωση, ο Έλληνας πιθανόν να μην πήγαινε, διότι όταν παράγει λέξεις από δύο συνθετικά Α και Β, τα βάζει μαζί, πετώντας την κατατάληξη του Α, αλλά ΟΧΙ το θέμα του Β. Έτσι διατηρείται το έτυμον, η καταγωγή, άρα η πιθανότητα αναγνώρισης ενός νοήματος στην παραγωγή μιας νέας λέξης είναι πολλαπλάσια από του Άγγλου ιδίας νοημοσύνης και γλωσσικής μορφώσεως. Δεν χρειάζεται προσφυγή στο λεξικό. Παράδειγμα: *Ευελιξία +Ασφάλεια=ευελιξασφάλεια* (ευέλικτη ασφάλεια, ασφαλισμένου προσώπου) Η πρώην Υπουργός Παιδείας έφερε αυτό το παράδειγμα όχι όπως το γράψαμε εμείς σε δόκιμη σύνθεση, αλλά σε -όπως Αγγλία- *«Ευελιξία +Ασφάλεια=ευαλφάλεια (!)»* =(τι είναι αυτό, πάμε σε λεξικό!) Συχνά μεταφράζουμε

σύνθετες Αγγλικές με Ελληνική προέλευση με τον ίδιο τρόπο : π.χ. *«Ομοφοβικός»* από το αντίστοιχο Αγγλικό *homophobia .* Ο Έλληνας που το ακούει πρώτη φορά θα το ερμηνεύσει ως «ο έχων τον ίδιο φόβο/φοβία» Κανείς δεν σκέφθηκε να κάνει δόκιμη μετάφραση ως *«ομοφυλοφιλοφοβία»* Θα πει κάποιος επιπόλαια, ότι συνιστά γλωσσοδέτη. Όταν δει όμως την ορθογραφία (να σε τι χρησιμεύει η Ιστορική ορθογραφία) θα καταλάβει τα τέσσερα συνθετικά ομό +φύλο+φίλος +φοβία και από την στιγμή που αναγνωρίσει τα μέρη προφέρει το όλον και το κατανοεί. Βεβαίως, αν το δούμε πιο αναλυτικά και ο ίδιος ο όρος *«ομοφυλοφιλία»* είναι ένας ευφημιστικός νεολογισμός διότι τα τρία συνθετικά εννοούν τον φίλο του ιδίου φύλου. Όλοι οι φίλοι μας, ομόφυλοι είναι (εδώ το ομόφυλοι το χρησιμοποιώ με την δόκιμη πρώτη του σημασία, όχι μεταφορά του Αγγλικού!) Τα Αγγλικά και ως Ελληνικά έχουν αλλοιώσει τα ίδια τα Ελληνικά όπως λέμε *«Ο Μέσι πέτυχε ένα φανταστικό γκόλ»* ενώ εννοούμε «αφάνταστο» διότι αν μπορούμε να το φανταστούμε, δεν έχει και τόση αξία. Τέτοια τέρατα Γλωσσικά υπάρχουν δεκάδες γύρω μας, είναι κακομεταφρασμένα αντιδάνεια της Αλλοδαπής και δεν …γελάει κανείς! Για παράδειγμα: «Πραγματική Ανάλυση» στα μαθηματικά δεν είναι αυτό που λέει ο κακομεταφρασμένος (Από το Real Analysis) τίτλος μαθήματος, αλλά η «Ανάλυση Πραγματικών (Αριθμών)» Το επίσης μάθημα «Εξελικτική Ψυχολογία» δεν αφορά την εξέλιξη της Ψυχολογίας όπως λέει ο τίτλος του, αλλά την «Ψυχολογία της Εξέλιξης (του ανθρώπου) » Ο «Γραφικός Υπολογιστής» δεν είναι ένας υπολογιστής που έχει πλάκα και μας διασκεδάζει, αλλά ένας «Υπολογιστής Γραφικών/γραφημάτων» Είμαστε τώρα έτοιμοι να αναγνωρίσουμε την Μαθηματική δομή της Ελληνικής Γλώσσας στην σύνθεση:

Μορφολογικά, σημειολογικά : Α+Β=(σχεδόν) ΑΒ

Νοηματικά: Α+Β =(σχεδον)[(νόημαΑ)+(νόημαΒ)]

Δυστυχώς, με τις κακοποιήσεις που έχει υποστεί η νέα Ελληνική, μερικές από τις οποίες παραθέσαμε, τα παραπάνω μαθηματικά δεν μπορούν να ισχύσουν, αφού θα θέλαμε **εκατοντάδες εξαιρέσεων**. Στα Αρχαία (=90% Νέα) όπου η σημασία τους δεν έχει κακοποιηθεί από την χρήση και υπάρχει **καταγεγραμμένη σε δόκιμα λεξικά** που μάλλον συμφωνούν ή τουλάχιστον έχουν τις ίδιες επιφυλάξεις ή και έχουμε το «ευαγγέλιο», το μοναδικό, των λεξικών (*των Liddell – Scott*) μπορούν να γίνουν πράγματα όπως παραδειγματικά αναφέρουμε παρακάτω:

α) Θέμα Ρήματος +κατάληξη απαρεμφάτου → αλλαγή νοήματος ρήματος σε «δυνατότητα» είτε «χρήση» της έννοιας που καθορίζει το ρήμα. Σε μια τέτοια «λογική προγραμματισμού» με τις εγκλίσεις (Υποτακτική, Ευχετική, Προστακτική) τους χρόνους(Ενεστώς, Μέλλων, Παρατατικός, Παρακείμενος Υπερσυντέλικος) και τις Φωνές (Ενεργητική , Μέση , Παθητική) τις πτώσεις (Ονοματική, Γενική, Δοτική, Αιτιατική, Κλητική) Αριθμούς (Ενικός, Δυικός, Πληθυντικός) μπορούν να φτιαχθούν όλες ο σημασίες (και με τις εξαιρέσεις τους) για όλες τις Ελληνικές λέξεις και γενικώς όλα τα μονολεκτικά σχήματα.

β) Για σύνθετα -παρασύνθετα που είτε υπάρχουν και είναι δόκιμα είτε αδόκιμα, μπορώ να αποδώσω νόημα προγραμματιστικά **και όταν οι συνθήκες δεν υπάρχουν**

για ονοματοδοσία (!) Υπάρχει δηλαδή το σχεδόν ανεξάντλητο στοιχείο, δεδομένου ΚΑΙ του τεραστίου πλήθους όρων της Ελληνικής ΚΑΙ της ποιοτικής καλλιέργειας αιώνων που έχει υποστεί.

Θεωρούμε λοιπόν, ότι η όποια μαθηματική δομή υπάρχει, δεν έγκειται ούτε στα σύμβολα γράμματα που ήταν και αριθμοί, ούτε στους λεξαρίθμους αφού ανάμεσα στον λεξάριθμο και την λέξη δεν υπάρχει κάποια σχέση απεικόνισης ή «σχεδόν απεικόνισης» ή και «υπό μία ευρύτατη οριζόμενη έννοια αντιστοιχίας, μη τυχαίας» Η όποια μαθηματική δομή υπάρχει στην δυνατότητα παραγωγής λέξεων που προσεγγίζει την τελειότητα, αφού μπορούν να παραχθούν όροι που δεν υπάρχουν ακόμα , χωρίς καταχώριση σε λεξικά (διάβαζε «Βάσεις δεδομένων προγραμματιστικών εντολών» (για τους «γνώστες» όλων των σημασιών των λέξεων, όπως είναι ένας Η/Υ) Λέγοντας «όροι που δεν υπάρχουν ακόμα» δημιουργείται και ένα αντίστοιχο φιλοσοφικό ερώτημα υπό Πλατωνική ή Αριστοτέλεια οπτική. Πιστεύουμε όμως ότι οι έννοιες προϋπάρχουν και τις ανακαλύπτουμε, αλλά κι αυτές που ορίζουμε ή εφευρίσκουμε, ορίζονται και εφευρίσκονται με σύνολο αναφοράς τον κόσμο, το Σύμπαν, άρα είναι σαν να προϋπάρχουν αφού εξυπηρετούν την ύπαρξη και δεν υπάρχει αντίφαση πραγματική στις δύο θεωρήσεις, ας παρουσιάζονται ως τέτοιες.

5. **Υπάρχουν παραθεωρίες και αναπόδεικτοι ισχυρισμοί για την ανωτερότητα της Ελληνικής Γλώσσας;**

Η απάντηση είναι «ναι» και παραθέτουμε τις πλέον «δημοφιλείς» παραθεωρίες:

α) Η θεωρία της ***«Επίκτητης Ευφυΐας».*** Σύμφωνα με αυτή την εξόχως γοητευτική θεωρία, δεν υπάρχει αντιφατικότητα στον τίτλο της, ας θεωρείται η ευφυία εξ ορισμού ως εκ γενετής και εδραζόμενης στο DNA. Εικάζεται ουσιαστικά, ότι η μη περιφραστική πολυτυπία της Ελληνικής (εγκλείσεις, πτώσεις, χρόνοι , φωνές) όπου για παράδειγμα το ρήμα «λύω» έχει 243 μονολεκτικούς, μη περιφραστικούς, διαφορετικούς τύπους, την δημιουργεί. Αν το σκεφθείτε καλά, μόλις σας παρέθεσα το κυριότερο επιχείρημα γιατί το τα Ελληνικά είναι δύσκολα. Στα Αγγλικά έχουμε το πολύ 3- 4 τύπους ως κανόνα. Σύμφωνα με την πολυτυπία, θεωρείται, ότι κάθε τύπος αντιστοιχεί σε λ.χ. Χ «νευρώνες» (=εγκεφαλικά κύτταρα) όπου συνδέονται μεταξύ τους με «συνάψεις» ενώ το 243 δημιουργεί έναν τεράστιο αριθμό συνάψεων. Αν δεχθούμε (και αυτό είναι απολύτως σωστό) ότι ο άνθρωπος διανοείται με λέξεις έχει δι΄ αυτού του τρόπου, τα 3 πρώτα χρόνια της ζωής του που διαμορφώνεται σε βασικά επίπεδα η μητρική Γλώσσα) αυξημένες δυνατότητες εκμάθησης εννοιών ακριβώς όπως λειτουργεί η παροιμία «τα εργαλεία κάνουν τον μάστορα» . Η Ελληνική Γλώσσα προικίζει τον γνώστη της με αυξημένης ποιότητος εργαλείο σκέψης, άρα δυνατότητας προσέγγισης του επιστητού καλύτερη. Βεβαίως δεν εξηγείται γιατί ο περιφραστικός τρόπος σκέψης είναι υποδεέστερος. Λέγεται ακόμη, ότι έχουν γίνει μυστικά πειράματα με παιδιά τα οποία βρεφόθεν μύησαν στα Αρχαία Ελληνικά (και Κινέζικα που είναι επίσης δύσκολη Γλώσσα) και μέτρησαν τα θετικά αποτελέσματα σε σχέση με τις ομάδες που διδάχθηκαν απλά Αγγλικά. Υπάρχει μια θεωρία συνομωσίας, αφού ένα τέτοιο πείραμα είναι σχεδόν αδύνατον να το επαναλάβει

κάποιος για λόγους κόστους τουλάχιστον. Έτσι ή πρέπει να πιστέψουμε ότι υπήρξε ένα τέτοιο «μυστικό» πείραμα ή να το ….επαναλάβουμε βρίσκοντας έναν Κροίσο χορηγό- χρηματοδότη.

β) Η Θεωρία δόνησης Του εγκεφάλου με το «ν» των καταλήξεων που καταργήθηκε!

Κανείς δεν μπορεί να αποκλείσει μια τέτοια θεωρία αν δεν κάνει πείραμα , επίσης πανάκριβο, άρα απρόσιτο. Για την Ιστορία, σύμφωνα με αυτή την θεωρία συνωμοσίας, το τελικό «ν» δονεί τον εγκέφαλο (αλήθεια είναι) με αποτέλεσμα να έχουμε καλύτερη κυκλοφορία του αίματος τα τριχοειδή αγγεία, άρα και καλύτερες νοητικές λειτουργίες. Όλα μοιάζουν ευλογοφανή, εκτός από το ότι το έκαναν επίτηδες οι κακοί ξένοι για να ανακόψουν την εξελικτική επέλαση στο Παγκόσμιο γίγνεσθαι, του Έλληνα. (!)

γ) Έχουμε λέξεις αμετάφραστες στις άλλες Γλώσσες και αυτό δηλοί την ανωτερότητα του εργαλείου σκέψης μας.

Λέγεται και γράφεται σε πολλά ΜΚΔ ότι:

«Η Ελληνική γλώσσα έχει λέξεις για έννοιες οι οποίες παραμένουν χωρίς απόδοση στις υπόλοιπες γλώσσες, όπως άμιλλα, θαλπωρή και φιλότιμο. Μόνον η Ελληνική γλώσσα ξεχωρίζει τη ζωή από το βίο, την αγάπη από τον έρωτα. Μόνον αυτή διαχωρίζει, διατηρώντας το ίδιο ριζικό θέμα, το ατύχημα από το δυστύχημα, το συμφέρον από το ενδιαφέρον…»

Η αλήθεια είναι ότι όλες οι Γλώσσες του κόσμου έχουν λέξεις που δεν μεταφέρονται ακριβώς σε άλλη Γλώσσα. Μάλιστα αυτός είναι ο κανόνας και όχι η εξαίρεση. Ακόμα και απολύτως συγκεκριμένα μη αφηρημένα ουσιαστικά καλώς ορισμένα, όπως η λέξη «ψωμί» έχουν διαφορετικό εννοιολογικό περιεχόμενο που έγκειται στην χρήση του ονόματος και στους επιτονισμούς των εννοιών. Στα Ελληνικά λ.χ. το ύδωρ και το νερό δεν είναι το ίδιο, αφού αν πεις στον σερβιτόρο «φέρε μου και εν ποτήριον πλήρες ψυχρού ύδατος» παγωμένο νερό θα σας φέρει , αλλά θα γελάσει κι όλας. Εκμετάλλευση αυτού του φαινομένου, έκανε ο αείμνηστος Ηλίας Πετρόπουλος στο πλέον δημοφιλές βιβλίο του *«Εγχειρίδιο του Καλού Κλέφτη»* όπου υπάρχει μια διαρκής αντίθεση στην καθαρεύουσα, «επίσημη», «σοβαρή» , «κρατική», «γραπτή γλώσσα» με την γλώσσα του περιθωρίου και της «απαγορευμένης λαογραφίας» που θεράπευε ο μοναδικός Ηλίας Πετρόπουλος, κάνοντας ένα εξόχως γλαφυρό αφήγημα, υπέρτατα γλαφυρό δι΄ αυτού του τεχνάσματος, αφού ήταν κάτοχος της Ελληνικής, σε όλες της τις ιστορικές της εκφάνσεις.

Γενικά, ως απόλυτος κανόνας χωρίς εξαιρέσεις, δεν υπάρχουν λέξεις με ταυτιζόμενο 100% περιεχόμενο. Ούτε Ελληνικές , ούτε ξένες, σύμφωνα με την παραδοχή που κάναμε. Η μόνη αλήθεια που κρύβεται πίσω από τον ισχυρισμό των «αμετάφραστων λέξεων» είναι ότι είναι εξόχως καλλιεργημένες έννοιες λόγω μακραίωνης ιστορικότητας της Γλώσσας.

δ) Η Νέα Ελληνική είναι υποδεέστερη της Αρχαίας Ελληνικής.

Είναι μύθος. Η όποια Γλώσσα έχει πλούτο που καλλιεργείται. Πλούτος είναι οι νέες λέξεις που φτιάχνει για νέες έννοιες (πραγματικά νέες έννοιες και αντικείμενα και όχι ευφημισμούς ή εξωραϊσμούς που υπηρετούν πολιτικούς ολοκληρωτισμούς) Η νέα Ελληνική είναι και η Αρχαία, μαζί. Όλοι μπορούν να κατανοήσουν το Ευαγγέλιο που ήταν μια Γλώσσα που μιλούσαν και καταλάβαιναν σε όλο τον Ελληνιστικό χώρο και μετά το 323 π.Χ. έως το 30 π.Χ. συμβατικά, χωρίς να σημαίνει ότι δεν ομιλείτο και μετά, σε αυτό το επίπεδο. Ο Όμηρος ήταν αρχαίος για τους Αρχαίους και αρχαιογνώστης δεν είναι ο κάτοχος της Αττικής διαλέκτου σε εξαιρετικά δύσκολα κείμενα της εποχής που περιείχαν κυρίως φιλοσοφία. Φυσικά και έχουν γίνει τεράστιες προσπάθειες να υποχωρήσει η *«Γλώσσα των Θεών»*. Κατά Κικέρωνα *«Ει Θεοί διαλέγονται την των Ελλήνων γλώττι χρώνται»* Ποιος μορφωμένος Έλληνας δεν κατανοεί την αρχαία αυτή πρόταση; Βεβαίως αν ήταν στα Αγγλικά, θα την κατανοούσε μεγαλύτερο ποσοστό νεολαίας**. Όμως έχουν γίνει τεχνολογικά θαύματα και θα γίνουν κι άλλα συντόμως**:

Επανήλθε το πολυτονικό και λύθηκε ένα πρόβλημα του 1983, όπου κατ΄απαίτηση των τότε εκδοτών Τύπου, εν όψει κατάργησης λινοτυπίας και εισόδου των Η/Η με τον πρωτόγονο κώδικα ASCII υπήρχε πρόβλημα ψηφιακής παράστασης συμβόλων λόγω περιορισμένης χωρητικότητας χαρακτήρων. Όλα αυτά επιλύθηκαν με την διαδικασία «Επιλογή όλου του μονοτονικού, κλικ, μετατροπή σε πολυτονικό!» Με ένα κλικ!

Ακόμα και η Προσωποβίβλος (Facebook) έχει έκδοση στα Αρχαία Ελληνικά.

Το θέμα με τα Γριγλικά έχει λυθεί, αφού κι αυτά μεταγράφονται σε ορθογραφημένα Ελληνικά.

Οι τόνοι είναι ένα ανοικτό ζήτημα, ακόμη. Η κατάργηση της δασείας μόνο, ήταν έγκλημα, αφού ήταν γράμμα και ως γράμμα εξηγούσε πολλές ετυμολογίες Ελληνικών λέξεων και γραφή Αγγλικών λέξεων με Ελληνική καταγωγή.

Βεβαίως καταργήθηκε η άνω τελεία (Alt+0183) που είναι «σχεδόν άνω τελεία» ως άνω τελεία πλέον χρησιμοποιείται το Ελληνικό ερωτηματικό (;) και ως ερωτηματικό το ανάποδο τσιγκέλι (?) Το κάνουν και εκπαιδευτικοί. Δεν πειράζει· όλα θα τα λύση η τεχνολογία.

Δοκιμάστε να πείτε προφορικά στο κινητό σας στην Google «Άνδρα μοι έννεπε μούσα…» (συνεχίστε το όσο το ξέρετε, θα εκπλαγείτε!) Η Google διαθέτει πλέον νέους αλγόριθμους κατανόησης προφορικού κειμένου. Ας είναι καλά παιδιά της Ελλάδος όπως ο Μαθηματικός στο Μ.Ι.Τ Κώστας Δασκαλάκης. Ο γραπτός λόγος θα υποχωρεί και θα δίδεται διαρκώς μεγαλύτερη έμφαση στον προφορικό, όπως είναι και η ανθρώπινη φυσιολογία. Φυσικά, οι αμπελοφιλοσοφούντες, τεχνόφοβοι, απληροφόρητοι, μπορούν να λένε όσους αφορισμούς θέλουν!

Το μέλλον των Ελληνικών είναι εξασφαλισμένο στο διηνεκές αφού διδάσκονται σε όλα τα Πανεπιστήμια του Κόσμου, έστω και με την Αρχαία τους μόνο μορφή.

Αναφορές:

[1] https://etymologia.gr/etymologia/ελευθερία

[2] https://el.wiktionary.org/wiki/λαθρομετανάστης

[3] http://www.esoterica.gr/articles/contributions/occult/math_lang/math_lang.htm

[4] https://sarantakos.wordpress.com/2013/09/04/mathematics-lang/

[5] https://slidewiki.org/presentation/108592#/slide-698887-1 (προσωπικές σκέψεις για τα Ελληνικά, σε σειρά διαφανειών)